

سلام بر این سما و آوا

بیاد دارم که سی و اند سال پیش خطاط جلیل و دانشمند نبیل، روانشاد سید محمد داود حسینی به فراهم آوری زنده گینامه خطاطان افغانستان سرگرم بود، تا فرآورده کار خویش را به "مهدی بیانی" پژوهشگر ایرانی بفرستد و خوشا که اکنون از دودمان نامور او، که نام آن با هنر خط و شعر پیوند گسست ناپذیر دارد، ژورنالیست و نویسنده آگاه و سختکوش برخاسته که هم چلچراغی از روان مفاخر نیاکان برآویخته و هم کار مایه و اندیشه خویش را با کارها و جستارهای فرهنگی در آمیخته است.

آنگونه که می دانم (تذکره نویسی) در کشور ما پیشینه بی پر درازا دارد و در همین سده دانشمندان و محققانی از گونه ملک الشعرا قاری عبدالله، استاد خسته، استاد خلیل الله خلیلی، محمد ابراهیم خلیل، عبدالباقی کریمی، محمد علم غواص، محمد طاهر بدخشی، میر عبدالکریم حسینی بدخشی، غلام حبیب نوابی، محمد حنیف حنیف، عزیز آسوده و عده ای دیگر به این کار دست یازیده اند و دفتری که نعمت حسینی پرداخته، لاد^۱ نوینی است که بر این بنیاد استوار شده است.

نکته بی که سخت شایان تذکر پنداشته می شود، اینست که چند تن از کسانی که بالا از آنها نام بردیم به پیروی از شیوه تذکره نگاران پیشین در باره شاعراه و نویسنده گان به داوری دقیق نپرداخته، دچار کلی باقیها و گاهیم هم توهمات و داوری های غرض آلود شده اند و در باب عده ای هم به (توطئه گری) دست یازیده اند: جای شادمانیست که نعمت حسینی بدون نظر داشت اینکه چه کسانی، چه اندیشه ای دارند و که مسند نشین است و که عزلت کزین، تا جایی که توانسته زنده گینامه شاعران و نویسنده گان روزگار خویش را از نسل ارشد و نسل میانگین و نسل جوان فراهم آورده است.

این دفتر ارزشمند کاستی هم دارد که آن اینست که نویسنده گرامی به زنده گینامه نویسی بسنده کرده و از پرداختن به نقد و داوری خودداری نموده است. ای کاش نعمت حسینی در مجلد دوم این کتاب، که به قول خودش به زودی آماده چاپ خواهد شد، این مسئله ارجناک را نیز از چشم انداز خویش خارج نسازد.

اگر ما، وابسته گان نسل پیشتر از نعمت حسینی، از بیم دشمن تراشی و یا هراس از قداره بندان عرصه ادبیات به تعارف گویی و نان قرض دادن خو گرفته ایم باید نعمت حسینی و پژوهشگران ادبی نسل او این طلسم گجسته را بشکنند و دلیرانه در عرصه نقد گام بگذارند. البته تذکر این نکته به هیچ روی از ارج و بهای این دفتر نفیس و گرانقدر نمی کاهد و عرق ریزی روانی پدید آرنده آن از دیده گاه هواخواهان ادبیات همواره در خور سپاس خواهد بود. برای دوست جوان و پاک روان و پاک اندیش خویش نعمت حسینی آرزوی پیروزی های فراوان دارم و قدمش استوار تر باد و قلمش پر بار تر.

واصف باختری

کابل - اول قوس ۱۳۶۷

^۱ لاد: دیبا، حریر، به معنی دیوان و چنیه دیوار هم گفته شده